

не както се мисли, че децата сж играчки на родителитѣ! Помня да сж ми разправяли, че моя дѣдо билъ единъ у майка (не единъ роденъ, а единъ останалъ, защото другитѣ недо-живѣвали). И нѣкакъ чудно ми се струваше, че оня високъ, спретнатъ старецъ съ контешки черни панталони, е можалъ да бжде нѣкога дете. (А моето детско въображение най-вече интригуваше случая съ неговия баща и майка. Тѣ умрѣли единъ по други, а може би единъ за други. въ единъ месецъ отгоре). Невѣроятни сж за детето всички иѣща, които то още не е виждало.

Понеже баща му все губилъ рожбитѣ си, то обрича новороденото на Бога — за монахъ. И предчувствайки своята смъртъ, той приживе завещава своитѣ имоти на Бачковския манастиръ, съ задължение калугеритѣ да се погрижатъ за отглеждането на детето му. И наистина, тѣ изпълватъ завета на бащата и го прашатъ, не следъ много време, въ Халки, въ семенарията, а отъ тамъ сетне пѣкъ въ богословския факултетъ въ Атина. Едва, когато и моята коса почна тукъ-таме да се бѣлѣе, азъ взехъ повече да се вживѣвамъ въ този мой дѣдо, чийто богатъ животъ е изненадвалъ всѣкиго, въ онова не особено богато съ животъ време. Тоя животъ сякашъ е взетъ изъ оная народна пѣсенъ, въ която родителитѣ, чиито деца мратъ, завещаватъ новороденото дете на нѣкой манастиръ.

Азъ виждамъ дванадесетъ годишното момче, веднажъ въ Халки, срѣдъ морето, изпърво да се радва на хубавата промѣна и въ игра съ другари да забравя, че е вече само въ свѣта. Но ето днесъ на тоя другаръ дохожда вестъ отъ дома; утре оногова споходилъ баща му. А за него никой никога не помисля. Освєнъ сегизъ-тогисъ, игуменътъ на манастиря, когато му прати пари съ нѣкой мѣдра поука... И той почва отъ день на день все повече да се уединява и да обиква равния шумъ на вълната. Отрасълъ въ душевна самота, щомъ свършва семенарията, той се е мислилъ годенъ само за инокъ; за това на драго сърдце постѣпва въ богословския факултетъ въ гръцката столица. Но въ Атина, гдето грѣе друго слънце, живота му помогва да разбере по-добре както езика на старитѣ Елини, тѣй и езика на своята природа. Вечно млади старци на едновременно Атина освѣтляватъ неговото чувство. И когато отново тукъ почватъ да го учатъ да презира плътъта, майка на грѣха, сърдцето навѣрно ще му е подсказвало други учения. Да презирашъ плътъта си е мислилъ — не е ли да възтавашъ противъ ония закони, които изискватъ да живѣе тя, за да живѣе духътъ! А веднажъ повиканъ на земята, трѣбва ли ти да бѣгашъ отъ грѣха, като воинъ отъ врагъ.

Както деньтъ води зарѣканощъта, живота — смъртъта, тѣй и всичко друго въ природата се води рѣка за рѣка. А нему ли само е речено да стои самъ на свѣта? Животъ живѣе само, който обича и твори. Задашанъ отъ подобни мисли, той